

TURBIDITY

[...] the cloudiness or haziness [...] caused by large numbers of individual particles that are generally invisible to the naked eye [...]

Det er menneskelig å ville forstå, å skaffe seg overblikk, innsikt. Men for mye informasjon kan virke mot sin hensikt. Som bildebrikken på et digitalkamera når antall piksler presses inn uten at brikken økes, noe som gjør bildet mer støyet fremfor skarpere. I trengselen av all informasjon kveles mellomrommene. Irrgangene er ferdig kartlagt, mulighetene til å gå seg bort er tapte, nye oppdagelser forblir skjulte. Borte er grobunnen for tvil som kunne ha ført til uante avgjørelser og nye erfaringer. Informasjonen legger seg som en lammende dis, forkludrer mer enn den forklarer, og ambivalensen trenger seg på. For hva er egentlig å foretrekke? Å gå seg bort, tvile og feile, møte nye opplevelser, finne rom for flere tanker? Det er jo så enkelt å bare vite alt, resignere apatisk i møte med informasjonsstrømmen, følge minste motstands vei.

Ingri Haraldsen og Petter Buhagens arbeider er resultater av abstraksjoner der det som en gang var kilden nå befinner seg så langt fra sin opprinnelige kontekst at enhver forutsetning for å kunne forstå hva det er man ser på, er borte. Arbeidene kan fortone seg som vage, fremmede, på grensen til ugjennomtrengelige. Som abstraksjoner er de ugjenkjennelige, i sin fremmedgjorthet er de besnærende og forlokkende, der man under overflaten – hvis man bare vil – kan finne irrgangene, la seg lede av tilfeldigheter og oppdage skjulte mellomrom for nye meninger og andre fortellinger.

Utgangspunktene deres er vidt forskjellige, men til grunn for prosessen og resonnementene er den samme spørrende, dels kritiske holdningen til samtidens nærmest altomfattende informasjonsstrøm. Utfallene i den andre enden er dermed også beslektede, på samme måte som at strategiene Haraldsen og Buhagen gjør bruk av i behandlingen av temaet er abstraksjoner, om enn utført på ulike og egenartede måter.

Der Haraldsens arbeider er knyttet til naturen gjennom forelegg for motiv og utsondring av en nærmest kontemplativ ro tradisjonelt forbundet med naturen, står Buhagen i motsatt ende med en dragnings mot den samme teknologien han også finner problematisk. Mens Haraldsen bearbeider konkrete utsnitt fra naturen og abstraherer dem til det ugjenkjennelige gjennom ekstrem forstørrelse eller forminskning, er Buhagens abstraksjoner konsekvenser av feilbruk og utstrakt repetitiv bruk av ulike tekniske hjelpemidler, der originalen i noen tilfeller går gjennom så mange reproduksjonsprosesser at den til slutt er fullstendig fremmedgjort. Haraldsens detaljerte kulltegninger fortoner seg som konkrete, taktile og estetiske, og danner et tilbaketrukket rom for ettertanke, som en formal, men også en stemningsmessig motsats til Buhagens mer distanserte og tidvis støyete motiver i silketrykk og fingertegninger med printertoner. Tilvirket på lyddempende plater skaper sistnevnte i seg selv et paradoks og en grobunn for det som kan oppleves som en stadig mer påtrengende ambivalens.

Mellom lagene Haraldsens og Buhagens arbeider i seg selv utgjør, synes særlig et spørsmål å tvinge seg frem og oppfordre til ettertanke: selv om ekstreme mengder informasjon kan være mer forstyrrende enn konstruktivt og naturens antatte fullkomne ro lokker, hvor reelt er det å gi slipp på alle de mulighetene som teknologiutviklingen gir? Egentlig?

Ingri Haraldsen og Petter Buhagens arbeider kan forstås som konsekvenser av forsøk på å hankses med samtidens evige informasjonstrengsel, som kommentarer til det som kanskje best karakteriseres som et ambivalent, tidvis anstrengt og desillusjonert forhold til dagens informasjonstunge hverdag. Samtidig hinner de til verdien av å forville seg. Abstraksjonene forsterker den tvilen som oppstår, men det er nettopp mangelen på entydige svar som gir pusterom og åpner for andre innfallsvinkler. Mulighetene for forvillelse er der, mellomrom kan oppstå, nye oppdagelser kan gi seg til kjenne – om man bare lar seg rive med. Hintene er der. På tide å gå seg bort.